

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1753/2015
14.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца С.И. из К., чији је пуномоћник З.Ј., адвокат из К., против туженог Т.к. АД из К., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1752/14 од 23.04.2015. године, на седници већа одржаној 14.04.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1752/14 од 23.04.2015. године.

Образложење

Основни суд у Крушевцу, пресудом П1 1065/13 од 24.02.2014. године, одбио је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се поништи решење директора туженог о отказу уговора о раду број 9 од 08.03.2011. године, и да се обавезе тужени да врати тужиоца на рад. Одлучио је и да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Крагујевцу, пресудом Гж1 1752/14 од 23.04.2015. године, одбио је као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Крушевцу П1 1065/13 од 24.02.2014. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију из законских разлога прописаних чланом 407. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Сл. гласник РС", број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 2. овог закона, па је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП. Међутим, у ревизији се указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка

12. ЗПП, због које битне повреде се ревизија не може изјавити, јер није прописана као ревизијски разлог одредбама члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у сталном радном односу код туженог на пословима електроничара и радио на одржавању, контроли и отклањању кварова у области електронике. Дана 08.02.2011. године, тужилац је раније напустио своје радно место и приликом изласка из круга фабрике око 13,00 часова, на капији број 1, покушао да изнесе један контактор (склопка) марке ..., на тај начин што је склопку ставио испод јакне коју је придржавао левом руком. Тужилац је имао уредну излазницу, али није имао никакав документ за контактор. Тужилац није негирао да је код себе критичном приликом имао контактор, за који је навео да је добио од сведока Д.К., да исти поправи и да је то више пута чинио. Оспореним решењем број 9 од 08.03.2011. године, тужиоцу је престао радни однос, отказом уговора о раду број 14891 са свим анексима, зато што је 08.02.2011. године, између 12,55 и 13,00 часова, приликом изласка из фабричког круга на капији број 1, покушао да изнесе контактор, иако за исти није имао пратећу документацију, нити дозволу руководиоца, чиме је учинио битну повреду радне обавезе из члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, а у вези члана 166. став 1. тачка 2. Колективног уговора код послодавца – „незаконито располагање средствима послодавца“.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања правилан је закључак нижестепених судова, када су одбили тужбени захтев тужиоца, којим је тражио поништај оспореног решења и да се обавезе тужени да врати тужиоца на рад.

У спору из радног односа, суд, законитост решења цени са становишта правилне примене материјалног права, повреде правила поступка и чињеничног стања из оспореног решења.

Према томе, по оцени овога суда, како су у конкретном случају од стране нижестепених судова утврђене чињенице у вези учињене битне повреде радне обавезе из члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Сл. гласник РС“, број 24/05, 61/05 и 54/09), а утврђене одредбом члана 166. став 1. тачка 2. Колективног уговора туженог, на којој је засновано оспорено решење, које је донето у законом прописаном поступку, имајући у виду и да је утврђено да је доношењу оспореног решења претходило упозорење, односно да је тужени поступио у складу са чланом 180. и 181. Закона о раду, то нису од утицаја на другачију одлуку овога суда наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

При томе, није неопходно да овај суд даље детаљно образлаже пресуду, којом се ревизија одбија као неоснована, већ се тужилац као ревидент упућује на образложење побијане пресуде, да се непотребно не би понављало, на основу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

У преосталом делу, ревизијом се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што није дозвољен разлог за изјављивање ревизије, на основу одредбе члана 407. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић**